

Presos polítics i exiliats, fins quan?

written by Ferran Planell | 9 de gener de 2018

No es pot ser massa bo. Així ho estem constatant els catalans. Fa dies, masses, que estem veient com anar amb el lliri blanc a la mà pot resultar ser més sagnant i dolorós que dur una rosa vermella –per més espinosa que en sigui la tija.

Diuen que davant d'una bufetada sempre s'ha de parar l'altra galta. Que si te'n donen una a l'esquerra, has d'oferir la dreta. Però, no ens erréssim pas. Sobre això, Mn. Joaquim Messeguer ens fa la següent reflexió: *Sovint s'ha confós l'expressió "parar l'altra galta" amb la idea de la renúncia als nostres drets legítims. No es tracta pas d'això. Parar l'altra galta vol dir denunciar i interpel·lar al qui ho ha fet, amb un gest pacífic però decidit, la injustícia que ha comès; és com dir-li: «M'has pegat en una galta, i què, vols pegar-me també en l'altra?, i et sembla bé com estàs actuant?». Jesús va respondre amb serenitat a l'insolent criat del gran sacerdot: «Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, i per què em pegues?» (Jn 18,23).*

Els qui em coneixeu sabeu de bon tros que de creient no en tinc res; però, com no podria ser d'altra manera, observo amb correcció el meu respecte a aquells que sí que ho són. I la reflexió és prou bona per a fer-ne esment, diferències religioses a banda.

Molt em sembla que estareu d'acord amb mi si assevero que ja hem parat massa cops cadascuna de les nostres galtes. Que ja les tenim prou roents, no tan sols per les bufetades rebudes, sinó també per la indignació que ens fa bullir la sang.

Tots plegats semblen perdigots, no només per l'al·ludida vermellor del rostre, també perquè ens sentim com una qualsevol peça de caça a la qual, després de l'eixordador tro

del tret, se'ns ha d'abocar al damunt el grup de gossos llebrers que precedeix les muntures d'empolainats aristòcrates ancorats en el passat.

El rei va fer sonar el corn el 3 d'octubre i els seus lacais han desfermat el seu odi vers Catalunya com a poble. Perquè és com poble que som, diferent d'Espanya, que tenim el dret a l'autodeterminació. No som una regió més d'entre altres tantes. I aquí és on hem d'insistir-li a la comunitat internacional. "Catalonia is not Spain". La història ens avala.

L'octubre de 2017 serà un mes que perdurarà en les nostres ments. I ho farà tot ell sencer. Amb un començament on la brutalitat i la repressió no va poder amb la il·lusió, un entremig cabalístic i un final d'infart.

Abans i durant, vam fer de tot com a poble. I com a poble estàvem disposats a defensar les nostres institucions i als nostres dirigents. Qualsevol ho podia percebre, ho podia veure, era quelcom constatat. Sempre he pensat que els Jordis no havien d'haver anat mai a Madrid. Que els haguessin vingut a buscar aquí si els volien, que de trobar-los els trobarien, però envoltats d'una munió de gent. Què hagués passat, no ho sabrem mai, però de ben segur que la resta d'esdeveniments que van seguir a la seva detenció i empresonament, haurien estat uns altres. Potser el govern ja no haguera tingut la necessitat de desfullar cap margarida per veure si proclamava o no la República que el poble havia legitimat a les urnes. Potser haguéssim estat mobilitzats més dies amb més duresa i incomoditats al carrer. Potser hauríem rebut de valent, gairebé segur. Potser ara seríem República i no tindríem presos ni exiliats, o potser no, potser el desastre hauria estat majúscul. Ho deia fa un moment, no ho sabrem mai. I per tant, davant la incertesa, no són hores per a retrets. Les coses han anat com han anat i així les hem d'entomar.

Potser gairebé ningú s'esperava que pogués acabar qui fos a la

presó o exiliat. La veritat és que saber-nos tants ens donava força, ens impartia seguretat, ens generava valentia. Varen ser molts els funcionaris que, tot i les amenaces, es van significar. Molts altres també, sense ser-ho –de funcionaris–, vam donar la cara, allà on fos, signant el que calgués, amb nom i cognoms i el DNI espanyol al davant. Precisament les ganes de perdre de vista d'una vegada ja per totes l'esmentat document, ens foragitaven les pors.

Certament érem molts els qui anàvem amb el lliri a la mà i no pensàvem que l'Estat espanyol, per més recança que ens fes, acabaria, en ple segle XXI, comportant-se fora de les més elementals lleis de la democràcia. Així i tot, estàvem convençuts que de fer-ho, un poble mobilitzat, pacífic i democràtic, aconseguiria les simpaties de la comunitat internacional per aconseguir aturar-los. No ha estat així. De moment, però, l'esperança encara hi és. Estem entestats a aconseguir-ho i per si algú encara ho dubtava, el 7 de desembre passat vam aconseguir omplir Brussel·les.

Catorze dies després, el 21D vàrem tornar a ratificar a les urnes la nostra voluntat de fer república, de restablir el nostre Govern legítim, que amb el cop d'estat de l'article 155 ens havia estat usurpat.

I ara així ho hem de fer. L'hem de restablir, no pas anomenar-ne un altre qualsevol. És una qüestió de principis, de força, de dignitat. Hem d'aconseguir investir de nou al qui no ha deixat de ser en cap moment el nostre president. I és del tot evident que en les circumstàncies actuals, veient com Espanya està tractant als nostres presos polítics, no podem pas demanar i encara menys permetre que la part que encara ens queda de Govern a l'exili, passi a augmentar el nombre dels que estan entre reixes. Ens vam avenir a participar en unes eleccions il·legals per demostrar als qui les convocaven que la democràcia no ens fa por. Ara hem d'exigir que se'n respecti el resultat.

Està clar que per aconseguir-ho, perquè els nostres polítics i dirigents de la societat civil puguin gaudir de la merescuda llibertat, per a què els que estan dins siguin fora i els que estan a fora estiguin aquí, haurem de reprendre les mobilitzacions allà on les vàrem deixar a finals d'octubre i fins i tot amb algun d'aquells "potser" que esmentàvem més al començament. No se m'acudeix una altra manera. Això sí, sense lliris a la mà. Ara és temps d'unitat i de roses vermelles. Hi estem disposats?